

**EDGAR ALLAN
POE**

TO KOPAKI

**EDGAR ALLAN
POE**

TO KOPAKI

ΤΟ ΚΟΡΑΚΙ

Κάποτε, ένα μελαγχολικό μεσονύχτι,
καθώς, αδύναμος και κουρασμένος,
σ' ένα περίεργο βιβλίο είχα σκύψει,
ξεχασμένο εδώ και χρόνια απ' όλους,
καθώς, βαρύ απ' τον ύπνο, το κεφάλι
κουνούσα, άκουσα ξαφνικά ένα χτύπημα,
σαν κάποιος να χτυπούσε, να χτυπούσε,
την πόρτα, απαλά, του δωματίου μου.
"Κανένας επισκέπτης, μάλλον, θα είναι
αυτός που χτυπάει την πόρτα μου" είπα.
Αυτό μονάχα, και τίποτα άλλο.

Ω, ναι, θυμάμαι πολύ καλά
ήταν μιά κρύα νύχτα του Δεκεμβρη,
και τα δαυλιά ένα-ένα ψυχομαχώντας,
στο πάτωμα τον ισκιο τους απλώναν.
Περίμενα μ' ανυπομονησία την αυγή
από τα βιβλία μου μάταια παρηγοριά
ζητούσε η βασανισμένη καρδιά μου
για τη νεκρή, χαμένη Ελεονόρα —
για την εξαιρετική και λαμπρή αυτή κόρη
που οι άγγελοι ονομάζουν Ελεονόρα
χωρίς όνομα εδώ για πάντα μένει.

Και ο θλιβερός, αβέβαιος, μεταλικός
ήχος κάθε πορφυρής κουρτίνας
τρόμους φανταστικούς με πλημμύριζε
που ποτέ ως τα τότε δεν είχα νιώσει.
Έτσι, για να ησυχάσω τα χτυπήματα
της καρδιάς μου, ψιθύριζα συνέχεια:
“Κανένας ξένος θα είναι που τον βρήκε
η νύχτα και ζητάει να τον ανοίξω να μπει.
Αυτό μονάχα, και τίποτα άλλο”.

Για μιὰ στιγμή ξεθάρρεψα, και τότε,
χωρίς πιά να διστάζω όπως πρώτα:
“Κύριε, ή κυρία μου, ό,τι και να ’στε
– ψέλισα – συγχωρείστε με η αλήθεια
είναι πως μ’ είχε πάρει ανάλαφρα ο ύπνος,
και ήρθατε εσεις και χτυπήσατε την πόρτα,
που μόλις ένιωσα τον ήχο του χτυπήματος”
Κι άνοιξα αμέσως διάπλατα την πόρτα.
Σκοτάδι, έξω, και τίποτα άλλο.

Διαπερνώντας της νύχτας το σκοτάδι,
έμενα σαστισμένος, φοβισμένος
και αμφιβάλλοντας, σε όνειρα δοσμένος,
που ποτέ οι άνθρωποι ονειρευτήκαν,
ωστόσο, η σιωπή δεν ταραχτήκε
και κανένα η ακινησία έδωσε σημάδι,
κι ό,τι ψιθυριστά εκεί μέσα ειπώθηκε
ήταν η λέξη μόνο Ελεονόρα.
Τη λέξη αυτή εψιθύρισε μονάχα,
και η ηχώ αποκρίθηκε Ελεονόρα.
Αυτό μονάχα, και τίποτα άλλο.

Γυρίζοντας πάλι στο δωμάτιό μου,
με την ψυχή μου να φλέγεται,
ξανά σε λίγο άκουσα ένα άλλο χτύπημα,
κάπως πιό δυνατό απ' το πρώτο.
"Κάτι στο παραπέτασμα – είπα – θα είναι,
χωρίς αμφιβολία του παράθυρου,
ας ρίξω μιά ματιά λοιπόν και αυτό
το σκοτεινό μυστήριο ας ξεδιαλύνω,
ας ησυχάσει μιά στιγμή η καρδιά μου,
κι αυτό το μυστήριο ας ξεδιαλύνει
– Ο αγέρας είναι, αυτό, και τίποτα άλλσ'".

Κι άνοιξα το παράθυρο, όταν, ξαφνικά,
με χάρη περισή φτεροκοπώντας,
ένα κοράκι υπέροχο ξεχύθηκε,
των ιερών ημερών του παρελθόντος.
Χωρίς να κάνει ούτε μιά υπόκλιση,
να σταθεί μια στιγμή ή να διστάσει,
με χάρη αρχοντική θρονιάστηκε
πάνω στην πόρτα του δωμάτιού μου —
Θρονιάστηκε πάνω στην πόρτα του δωμάτιου —
κάθισε πάνω 'κεί, και τίποτα άλλο.

Τότε, καθώς αυτό το όρνεο από έβανο
τις θλιβερές ως τώρα σκέψεις μου
άρχισε να διασκεδάζει με την τόσο
σοβαρή κι αυστηρή του στάση
“Αν κι άτριχο, σπανό είναι το κεφάλι σου
– είπα – σίγουρα δεν είσαι άνανδρο,
φασματικό, βλοσυρό κι αρχαίο Κοράκι,
που στις νύχτας την όχθη πλανιέσαι –
Πές μου: ποιό είναι το αρχοντικό σου όνομα
πέρα εκεί στην πλουτώνια όχθη της νύχτας;”
Ποτέ πιά το Κοράκι μου αποκρίθηκε.

Ξαφνιάστηκα όταν άκουσα απ' το στόμα
του άχαρου εκείνου όρνεος τόσο καθαρά
λόγια να βγαίνουν, αν και η απάντησή του
δεν είχε και σπουδαίο νόημα,
γιατί όλοι είναι σύμφωνοι σ' αυτό:
πως ποτέ του κανείς σ' αυτόν τον κόσμο
δεν έτυχε να δει παρόμοιο πουλί
πάνω στην πόρτα του δωμάτιού του –
όρνεο, ή άλλο ζώο, σε μιá εικόνα
πάνω απ' την πόρτα του δωμάτιού του,
μ' ένα τέτοιο όνομα: Ποτέ πιά.

Μα το Κοράκι, πάνω απ' το όμορφο
ομοίωμα, αυτά τα λόγια είπε μονάχα,
λες κι όλη του η ψυχή σ' αυτά τα λόγια
ν' αποζητούσε το καταφύγιό της.
Καμιά άλλη λέξη δεν πρόφερε,
ούτε κανένα του φτερό σάλεψε,
ώσπου εγώ εψιθύρισα: "Άλλοι φίλοι
έφυγαν και μόνο μ' άφησαν.
Αύριο κι αυτό θα φύγει, θα πετάξει
όπως πετάξαν όλες μου οι ελπίδες."
—Ποτέ πιά, το πουλί μου αποκρίθηκε.

Τρέμοντας ελαφρά μες στη γαλήνη
που την τάραξε μιά τέτοια απάντηση
“Σίγουρα αυτά που λέει – είπα –
είναι όλη του η γνώση και η σοφία,
παρμένα από κάποιο δύστυχο αφέντη
που η σκληρή Μοίρα από τόσο
κοντά τον ακολουθούσε, ώστε μιά και μόνο
επωδό τα τραγούδια του πήραν,
έτσι που της Ελπίδας του όλοι οι θρήνοι
τελειώνουν σ’ αυτή τη μελαγχολική επωδό.

Ποτέ – ποτέ πιά.

Έτσι, καθώς το Κοράκι συνέχιζε
να διασκεδάζει τη θλιμμένη μου ψυχή,
τράβηξα μιά πολυθρόνα, και απέναντι
στο πουλί και την πόρτα καθισμένος,
βυθίστηκα στο μαλακό βελούδο της.
Τότε, βάζοντας σε μιά σειρά τις σκέψεις μου,
αναρωτιόμουν τι ακριβώς
αυτό το πουλί του παρελθόντος
το βλοσυρό αυτό, αδύναμο, άγριο, φριχτό
και οιωνικό πουλί του παρελθόντος
θέλει να πει όταν κρώζει: — Ποτέ πιά.

Αυτό λοιπόν έψαχνα να βρω
χωρίς όμως μιá λέξη να προφέρω
στο όρνεο, που τα βαθιά του μάτια τώρα
καίγονταν στα χάη της ψυχής μου.
Αυτό και άλλα ακόμα να μαντέψω
κάθησα, το κεφάλι μου ακουμπώντας
πάνω στα βελουδένια μαξιλάρια
που το φως της λάμπας γλυκά έλουζε,
πάνω στα μαβιά, από το φως της λάμπας
απλωμένα, βελούδα, που τα μέλη,
Εκείνης, ω!, ποτέ πιά δεν θ' αγγίξουν.

Τότε μου εφάνη πió βαρύς ο αγέρας.
Απ' ένα θυμιατήρι αθέατο βγαίναν ευωδιές
στα χέρια Σεραφείμ, που, όπως γλιστρούσαν
τα πόδια τους στο πάτωμα χτυπούσαν.
"Δύστυχε, ο Θεός σου – φώναξα – σου στέλνει,
μ' αυτά τα Σεραφείμ του σου προσφέρει
το γλυκό νέκταρ γιά να μπορέσεις
την Ελεονόρα να ξεχάσεις!
Ω, πίες το και ξέχασε γιά πάντα
τή νεκρή σου, χαμένη Ελεονόρα!"
– Ποτέ πιά – το Κοράκι μου αποκρίθηκε.

“Προφήτη – είπα – πλάσμα του ολέθρου,
προφήτη, όρνεο ή δαίμονα, ό,τι κι αν είσαι!
Ο πειρασμός αν σ’ έστειλε, ή αν
πάλι η τρικυμία σ’ έβγαλε εδώ πέρα,
μόνο και ατρόμητο ακόμη,
σ’ αυτή την έρημη, μαγεμένη χώρα
– στο σπίτι αυτό που η φρίκη έχει στοιχειώσει:
πες μου – σ’ εξορκίζω – πες μου, αλήθεια.”
– Ποτέ πιά – το Κοράκι μου αποκρίθηκε.

“Προφήτη — είπα — πλάσμα του ολέθρου —
προφήτη, όρνεο ή δαίμονα, ό,τι κι αν είσαι!
Σ’ αυτόν τον ουρανό που μας σκεπάζει,
στο Θεό που λατρεύουμε κι οι δύο μας,
πες στη ψυχή αυτή που σπαρταράει
αν μέσ’ στη μακρινή Εδέμ μιά μέρα
θ’ αγκαλιάσει μιά άγια κόρη
που οι άγγελοι ονομάζουν Ελεονόρα —
μιά σπάνια, αν θ’ αγκαλιάσει, λαμπρή κόρη
που οι άγγελοι ονομάζουν Ελεονόρα”
— Ποτέ πιά — το Κοράκι μου αποκρίθηκε.

Τα λόγια αυτά ας σημαδέψουν το φευγιό σου,
δαιμόνα ή όρνεο — ουρλιάζω, αναπηδώντας.
Γύρισε πάλι στην τρικυμία
και την πλουτωνική όχθη της νύχτας,
και ας μή μείνει μαύρο σου φτερό εδώ,
σημάδι των φαρμακερών κραυγών σου!
΄Αφησε ήσυχη τη μοναξιά μου!
Κατέβα απ' το ομοίωμα της Παλλάδας!
Βγάλε το ράμφος σου μέσ απ' την καρδιά μου
και πέταξε μακριά απ' την κάμαρή μου!”
— Ποτέ πιά — το Κοράκι μου αποκρίθηκε.

Και το Κοράκι, μη κουνώντας καθόλου
τα φτερά του, στέκεται ακόμα πάνω
στο ωχρό, γλυπτό ομοίωμα της Παλλάδας
πάνω απ' την πόρτα του δωμάτιού μου.
Και τα μάτια του είναι όμοια με τα μάτια
ενός δαίμονα που ονειρεύεται,
κι όπως τα περιλούζει το φως της λάμπας,
στο πάτωμα σκορπίζει τη σκιά του.
Και η ψυχή μου, απ' αυτή τη σκιά
που μένει στο πάτωμα σαν κύμα απλωμένη,
—ΠΟΤΕ — ΠΟΤΕ ΠΙΑ δε θα σηκωθεί.

1845 —

